

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. J.**, bývajúceho v K., zastúpenej JUDr. P., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **R.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej JUDr. G., advokátom so sídlom v K., **o určenie, že poistný vzťah trvá a o vzájomnom návrhu žalovnej voči žalobcovi**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 16 C 277/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. januára 2014 sp. zn. 11 Co 103/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom zo 14. novembra 2012 č.k. 16 C 277/2008-270 určil, že poistný vzťah medzi žalobcom a žalovanou vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č. X. zo 16. decembra 1996 trvá a žalobca a žalovaná sú touto zmluvou o poistení viazaní. Žalobcovi priznal náhradu trov konania 781,88 Eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia a zaplateného súdneho poplatku. Konanie o vzájomnom návrhu žalovanej voči žalobcovi vylúčil na samostatné konanie. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil po právnej stránke § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách, § 488, § 493, § 497, § 570 až § 575 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že predmetná poistná zmluva bola uzatvorená platne v súlade s § 788 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že medzi účastníkmi nedošlo k zániku záväzkového – právneho vzťahu založeného poistnou zmluvou, dohodou a ani žiadnym zo spôsobov predpokladaných zákonom (§ 800 a nasl. Občianskeho zákonníka), a preto poistný vzťah naďalej trvá. Konštatoval, že nemohla

zaniknúť povinnosť žalovanej plniť z poisťnej zmluvy v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka pre nemožnosť plnenia, pretože v danej veci nezistil objektívne príčiny vedúce k zániku záväzku žalovanej. Skutočnosť, že žalovaná po uzavretí poisťnej zmluvy zistila, že výšku poisťného vypočítala nesprávne, považoval súd za irelevantnú, respektíve za subjektívnu okolnosť na ťarchu žalovanej, ktorá nemôže mať za následok zánik záväzku. Súd prvého stupňa v zmysle § 112 O.s.p. vzájomný návrh žalovanej vylúčil na samostatné konanie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 29. januára 2014 sp. zn. 11 Co 103/2013 odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie. Potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku a o výroku o náhrade trov konania. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 81,46 Eur. Takto rozhodol, keď mal za to, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., dospel k správnym skutkovým zisteniam a správny bol aj jeho právny záver. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a podrobne sa vyporiadal s odvolacími námietkami žalovanej. Zhodne so súdom prvého stupňa považoval za neopodstatnenú námietku žalovanej, že došlo k zániku poistenia podľa § 575 Občianskeho zákonníka z dôvodu následnej nemožnosti plnenia spôsobenej zmenou právneho predpisu (zákon č. 92/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov) po uzatvorení zmluvy sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že z tohto dôvodu k zániku poistenia v danom prípade nedošlo. Konštatoval, že v prejednávanej veci u žalovanej nejde o plnenia nemožné, neuskutočniteľné, ale o plnenie za sťažených podmienok s väčšími nákladmi, než s akými v čase uzavretia zmluvy rátať. Pokiaľ išlo o výrok o vylúčení vzájomného návrhu žalovanej na samostatné konanie, odvolanie v tejto časti odmietol s odôvodnením, že proti takémuto rozhodnutiu nie je v zmysle § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p. odvolanie prípustné. Úspešnému žalobcovi v súlade s § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. priznal náhradu trov dovolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (potvrdzujúcemu výroku) podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy opomenuli v rámci vykonávania dôkazov správny postup podľa § 129 O.s.p. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd v odvolacom

konaní posúdil vec podľa § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda z pohľadu zákonných ustanovení, ktoré neboli predmetom právnych úvah pred súdom prvého stupňa, čím došlo k porušeniu § 213 ods. 2 O.s.p., čo malo za následok tzv. prekvapivé rozhodnutie. Ďalej namietala, že konanie je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súdy nižších stupňov opomenuli svoju povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ako aj že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Z uvedených dôvodov žiadala, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov nižších stupňov zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alternatívne, aby žalobu v celom rozsahu zamietol. Navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Žalobca žiadal dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť, inak považoval rozhodnutia nižších stupňov po stránke skutkovej a právnej za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním je v danom prípade napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.).

Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovanej z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a napadnutým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“); dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalovaná v dovolaní nenamietala a dovolací súd ich existenciu nezistil. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľky je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v tom, že sudy nedostatočne vykonali dôkazy, na ktorých založili svoje skutkové zistenia.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). V prejednávanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanej bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Žalovaná predovšetkým namieta vady súvisiace s dokazovaním. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999). Pokiaľ ide o spôsob vykonania listinných dôkazov, § 129 ods. 1 O.s.p. umožňuje súdu urobiť tak aj oznámením obsahu listiny (nielen jej prečítaním), ktorý postup v danom prípade súd zvolil. I v prípade, že by súd pri vykonávaní dôkazov postupoval v rozpore s § 129 O.s.p., takýto postup, i keď nesprávny, by vykazoval znaky iba tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., a nie procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľka namietala, že k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo v dôsledku nesprávneho postupu súdov nižšieho stupňa v rámci dokazovania listinami tým, že nerešpektovali správny procesný postup upravený ustanovením § 129 ods. 1 O.s.p.

V zmysle § 129 ods. 1 O.s.p. dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Podľa citovaného ustanovenia sa dôkaz listinou v rámci pojednávania vykoná tak, že predseda senátu buď listinu prečíta alebo oznámi účastníkom konania jej obsah. Spôsob vykonania dôkazu musí byť zaznamenaný v zápisnici o pojednávaní. Zmyslom správneho spôsobu vykonania dôkazu listinou je dať účastníkom možnosť, aby sa vyjadrili k jej obsahu, prípadne vzniesli námietky voči nej. Účastníci tak v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania a zásadou „rovnosti zbraní“ majú právo sa vyjadriť k jednotlivým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.).

Z obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že vo veci prebehlo niekoľko pojednávaní, na ktorých súd vykonal dokazovanie oboznámením účastníkov s obsahom spisu ako aj s obsahom listinných dôkazov špecifikovaných podľa názvu a číslom listu spisu v súlade s procesným postupom ustanovenia § 129 ods. 1 O.s.p. Účastníkom konania bol následne daný priestor na vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom. Preto tvrdenia žalovanej, že súdy nepostupovali procesne správne pri vykonávaní listinných dôkazov, sú nedôvodné a nezodpovedajú obsahu spisu.

Žalovaná ďalej v dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo založené na posúdení ustanovení § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré neboli predmetom právnych úvah pred prvostupňovým súdom bez toho, aby odvolací súd postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. Inými slovami dovolateľka namietala tzv. „prekvapivosť“ súdneho rozhodnutia odvolacieho súdu.

V zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Odňatie možnosti konať pred súdom, ktoré bolo spôsobené tzv. prekvapivými, resp. nečakanými rozhodnutiami, podľa judikatúry najvyššieho súdu (pozri rozhodnutia pod sp. zn. 7 Cdo 102/2011, 2 Cdo 226/2011, 5 Cdo 46/2011) nastane vtedy, ak odvolací súd

svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa, pričom účastníkovi bolo odňaté právo namietať správnosť (novo zaujatého) právneho názoru na inštančne vyššom súde. V týchto prípadoch spravidla odvolací súd vyvodil svoj (iný) právny záver zo skutočností, ktoré súd prvého stupňa výslovne právne neposudzoval, resp. nevyhodnotil a účastník v odvolacom konaní nemal dôvod namietať a zdôvodňovať prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odkázal na jeho odôvodnenie v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, pričom za právne významné považoval rovnaké skutkové okolnosti ako súd prvého stupňa, ku ktorým mali účastníci možnosť sa vyjadriť. Na vec pritom aplikoval tie isté ustanovenia Občianskeho zákonníka ako súd prvého stupňa (pričom medzi nimi neboli ustanovenia § 797 a nasl. Občianskeho zákonníka) a svoje rozhodnutie nezaložil na iných právnych dôvodoch než súd prvého stupňa. V prejednávanej veci teda vzhľadom na obsah odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne nejde o prípad odlišného právneho názoru odvolacieho súdu od prvostupňového súdu a dovolacia námietka žalovanej, že išlo o tzv. prekvapivé rozhodnutie pre aplikáciu iného ustanovenia právneho predpisu v tomto smere nie je dôvodná.

Dovolací súd nezistil ani existenciu ďalšieho dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal podľa tvrdení žalovanej spočívať v nedodržaní procesného postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. prvostupňovým súdom.

Podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Cieľom tohto ustanovenia je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť účastníkov už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu.

Ani prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia však ešte bez ďalšieho nezakladá zmatečnosť súdneho rozhodnutia. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné

ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného zákonného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy, namietat' prípadný nesprávny procesný postup prvostupňového súdu v podanom odvolaní a pod. Taktiež účastníka nezbavuje jeho základnej procesnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovení § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. a to tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany, a procesnej povinnosti označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Pokiaľ teda sudca určitú okolnosť neuvedie ako spornú, to ešte neznamená, že táto je nesporná a že účastník nemá právo sa k nej vyjadriť, preukázať ju či vyvrátiť. Až v prípade, že takýto nesprávny procesný postup by prípadne viedol k tzv. nepredvídateľnému rozhodnutiu či k nesprávnym skutkovým zisteniam v dôsledku nevykonania dokazovania navrhovaného účastníkmi, mohlo by dôjsť k vzniku tzv. inej vady konania, o takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo.

Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej ohľadom nevykonania určitého dôkazu, dovolací súd uvádza, že takýto postup môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj R 37/1993). Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania.

Z obsahu dovolania tiež vyplýva, že žalovaná namietala aj skutočnosť, že dovolací súd nevyhovел jej návrhu na pripustenie dovolania v otázkach zásadného právneho významu, ktoré nastolila. K uvedenej námietke dovolací súd uvádza, že oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo prípustné, zveruje ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. odvolaciemu súdu. Táto možnosť pripustenia dovolania je vyhradená len pre riešenie otázok zásadného právneho významu. Posúdiť, či vo veci ide o riešenie takejto otázky (právnej otázky), prislúcha výlučne odvolaciemu súdu. Dôvod

uvedeného záveru vyplýva z toho, že právne posúdenie veci patrí súdu, nie účastníkom konania. Ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku prípustnosť dovolania nevysloví, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či inak ide o vec zásadného právneho významu (porovnaj tiež R 38/1993, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 16/2001, sp. zn. 3 Cdo 215/2007, sp. zn. 3 Cdo 254/2007).

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzatvára, že postupom súdov nižších stupňov nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom a konanie nie je postihnuté žalovanou tvrdenou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka označila ako dôvod podaného dovolania aj ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., dovolací súd k tomu uvádza, že tzv. iná vada konania je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp. zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp. zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp. zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp. zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p a keďže prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

Úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože trovy súvisiace s odmenou jeho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu vzhľadom k odmietnutiu

dovolania nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva. V preskúmvanej veci mohla byť totiž prípustnosť dovolania daná len existenciou niektorej z procesných väd, vyplývajúcich z § 237 O.s.p., ktoré dovolací súd skúma bez ohľadu na stanoviská účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová